

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. S. D.**, narozen dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. MV-60382-3/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. MV-60382-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 2. 2015, č. j. OAM-22546-9/TP-2014, kterým bylo podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, neboť k podání žádosti nebyl žalobce oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě uvedl, že správní orgány pominuly, že v době podání žádosti o trvalý pobyt měl žalobce ve svém cestovním dokladu legitimně vylepen štítek dokládající pobyt na území České republiky. Dne 11. 6. 2012 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, přičemž tato žádost byla dne 9. 2. 2013 zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 8. 2013. Již v této době naplnil žalobce podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území, jak stanoví ustanovení § 68 zákona o pobytu. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu podal žalobce žalobu, které byl soudem následně přiznán odkladný účinek, načež byl žalobci do cestovního dokladu vlepén překlenovací štítek povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce byl tak oprávněn k podání žádosti o trvalý pobyt nejen z důvodu, že v daný okamžik byl držitelem platného oprávnění k dlouhodobému pobytu, jež mu bylo vlepáno ministerstvem, ale současně byl oprávněn k podání žádosti rovněž s ohledem na ustanovení § 68 odst. 5 zákona o pobytu, dle kterého je cizinec oprávněn k podání žádosti o trvalý pobyt ve lhůtě do 6 měsíců od skončení platnosti povolení k pobytu, což v daném případě bylo od 2. 8. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu. Je-li totiž oprávněn k podání žádosti o trvalý pobyt cizinec po uplynutí pobytu pobývajícím v zahraničí, jistě by bylo nelogické a diskriminační, že by stejné právo nebylo přiznáno žalobci za vylicených okolností. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1260/07. Neurčité a zmatečné je konstatování žalovaného, že překlenovací štítek pouze osvědčuje podání žádosti a je jím deklarována legálnost pobytu na území České republiky do doby pravomocného rozhodnutí soudu, ovšem nedává žalobci oprávnění k podání žádosti o trvalý pobyt. Napadené rozhodnutí je také zcela zjevně nepřiměřené ve svých dopadech do soukromé sféry žalobce, když opomíjí skutečnost, že podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu žalobce již v minulosti splnil, přičemž této odvolací námitce se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nevěnoval.
3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, neboť k porušení právních předpisů nedošlo.
4. V replice žalobce setrval na dosavadních stanoviscích a poukázal na to, že výklad ustanovení § 68 zákona o pobytu musí vždy vycházet z jeho doslovného znění a v případě, že je možno zákonné ustanovení vykládat více způsoby, je nezbytné využívat výklad ve prospěch účastníka řízení.
5. Právní zástupce žalobce při jednání soudu setrval na dosavadních stanoviscích a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný se bez omluvy k jednání nedostavil.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia od 19.7.2007 do 21.7.2008. Dále pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 22.7.2008 do 21.7.2012. Dne 11.6.2012 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tato žádost byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9.2.2013 zamítnuta, rozhodnutím žalovaného ze dne 2.8.2013 bylo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítnuto a toto rozhodnutí nabylo právní moci ještě téhož dne. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, které byl usnesením ze dne 23.9.2013, č.j. 15 A 100/2013-31, přiznán odkladný účinek. Dne 18.12.2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu, přičemž zastavení řízení o této žádosti je předmětem tohoto soudního přezkumu v této věci.
10. Předně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný neměl dle tvrzení žalobce vypořádat s odvolací námitkou, že žalobce již v minulosti podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky splnil.
11. V žalobcově odvolání jsou pouze dvě velmi stručné zmínky o tom, že žalobce již v minulosti podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu splnil, a to v souvislosti s tvrzenou zjevnou nepřiměřeností rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále tuto zmínku žalobce učinil ve vztahu k rekapitulaci řízení o dlouhodobém pobytu. K přiměřenosti rozhodnutí žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí na str. 6 vyjádřil zřetelný názor, že zastavení řízení je rozhodnutí procesní povahy, a proto se přiměřenost napadeného rozhodnutí nezkoumá. Vzhledem k tomu, že druhá uvedená zmínka je toliko okrajového charakteru a žalobce na ní nepostavil argumentaci svého odvolání, postačuje, že žalovaný jasně vyjádřil svůj názor, že podmínky pro udělení trvalého pobytu podle § 68 zákona o pobytu nebyly splněny, neboť žalobce v době podání žádosti neměl povolení k dlouhodobému pobytu. Soud námitku nepřezkoumatelnosti proto shledal nedůvodnou.
12. Další otázkou, kterou se soud zabýval, je charakter překlenovacího štítku vylepovaného do cestovního dokladu, neboť o jeho existenci žalobce opírá závěr o trvajícím dlouhodobém pobytu.
13. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2010, č.j. 2 Ans 1/2009-71, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl tento soud k závěru, že: „...překlenovací štítek je pouhým osvědčením, vydaným dle § 155 správního řádu. Tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností.“ Z uvedeného vyplývá, že samotný překlenovací štítek nezakládá žádné právo dlouhodobého pobytu, jak se zřejmě domnívá žalobce, a to ani v případě, kdyby byl vydán nesprávně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2015, č.j. 5 Azs 98/2015–32; ze dne 18.8.2015, č.j. 2 Azs 12/2015–64, www.nssoud.cz). Charakter pobytového oprávnění v době podání žádosti o trvalý pobyt je tedy nutno u žalobce zkoumat separátně s důrazem na otázku, zda byl žalobce oprávněn po dobu trvání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat žádost o trvalý pobyt.

14. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
15. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.
16. Podle § 73 odst. 3 s.ř.s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
17. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
18. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu se mimo jiné na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ustanovení § 47 vztahuje obdobně.
19. Žalobce z uvedených právních norem dovozuje, že přiznání odkladného účinku žalobě má stejný účinek jako ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu, tedy že přiznáním odkladného účinku žalobě se na žalobce hledí, jako by měl dále povolení k dlouhodobému pobytu s možností podat i žádost o trvalý pobyt. Obdobnými otázkami se již judikatura správních soudů zabývala a prezentovaný názor nepřijala.
20. V aktuálním rozsudku ze dne 3.5.2017, č.j. 7 Azs 46/2017-28, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smyslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky, protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodloužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu stěžovatelky....“ Obdobné právní závěry lze nalézt i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2015, č.j. 5 Azs 98/2015 – 32, www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Soud na základě shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu konstatuje, že ke dni podání žádosti o trvalý pobyt žalobce nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu byla pravomocně zamítnuta. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když správní řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu zastavil podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu. Vzhledem k tomu, že je nutné, aby žádost o trvalý pobyt byla (v daném případě) podána za trvání povolení k dlouhodobému pobytu, což splněno nebylo, není rozhodné, zda a kdy by podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky žalobce splnil.
22. K namítané nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatuje následující. Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
23. Soud dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ustanovení § 174a zákona o pobytu: „*stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016 - 30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu, ale pouze některých.
24. Žalobou napadené rozhodnutí nebylo meritorním rozhodnutím, jímž by byl řešen vznik, změna či zánik práv a povinností žalobce. Usnesení o zastavení řízení je druhem procesního rozhodnutí, jímž se řízení končí z důvodu, že nedošlo k naplnění zákonných požadavků pro rozhodnutí ve věci. Smyslem ochrany vyjádřené v ust. § 174a zákona o pobytu je posuzování vlivu meritorních rozhodnutí dle zákona o pobytu, jimiž přímo dochází k zásahu do práv účastníka, což však nebyl případ žalobce. Otázka přiměřenosti tedy nemohla být v žalobou napadeném rozhodnutí řešena. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 3.5.2017, č.j. 7 Azs 46/2017-28, www.nssoud.cz, a zdejší soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, přičemž neshledal důvod pro odchýlení se od těchto závěrů. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinováni v rozhodnutí o zastavení řízení zkoumat přiměřenost jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, a proto uvedenou námitku shledal nedůvodnou.
25. Žalobce namítl, že mohl podat svoji žádost podle § 68 odst. 5 zákona o pobytu, který stanoví, že žádost o povolení k trvalému pobytu je oprávněn podat i cizinec, který v době splnění podmínek podle předchozích odstavců pobývá mimo území. Jestliže platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území skončí cizinci v době jeho nepřítomnosti na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

území, musí být žádost podána nejpozději do 6 měsíců od skončení platnosti tohoto povolení.

26. Z uvedeného ustanovení § 68 odst. 5 zákona o pobytu je zřejmé, že se vztahuje na kategorii cizinců pobývajících v cizině a umožňuje jim podat žádost za uvedených podmínek i do 6 měsíců po skončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobce do této kategorie nespadá, neboť pobýval na území České republiky, nikoliv v cizině, nelze na něj uvedené ustanovení vůbec aplikovat. Soud neshledává v této neaplikaci žádnou diskriminaci, neboť účelem uvedeného ustanovení je zmírnit znevýhodnění cizinců pobývajících mimo území ve vztahu k možnostem podání žádosti o trvalý pobyt.
27. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. února 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)